

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: A.A.S., narozený ..., státní příslušnost Syrská arabská republika, t.č. neznámého
pobytu, *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.*, se sídlem Kovářská 939/4,
190 00 Praha 9, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00
Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 13.2.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2018, č.j.
OAM-2531/DS-PR-P12-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 13.2.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2018 č.j. OAM-2531/DS-PR-P12-2017, jímž byla označena za nepřipustnou jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), dále řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno a Rumunsko bylo určeno jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení nebo Dublinské nařízení či Dublin III**).*

V úvodu žaloby žalobce obecně namítal porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen **správní řád**) a čl. 3 odst. 2 Nařízení. Následně brojil proti postupu žalovaného, když rozhodl podle čl. 3 odst. 2 Nařízení, podle kterého pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský

stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nesplnil podmínky postupu podle čl. 3 odst. 2 Nařízení, neboť zkoumal toliko možnost uplatnění některého z kritérií ve vztahu k České republice (dále jen **ČR**) a nikoliv ke všem členským státům. Postup žalovaného se tak žalobci jevil již systematicky za nesprávný a rozhodnutí by mělo být z důvodu takového nedostatku zrušeno pro nepřezkoumatelnost, také namítal nezohlednění zjištěných skutečností ohledně jeho vazeb na jiný členský stát, jelikož v průběhu správního řízení uvedl, že cílem jeho cesty je Belgie, kde má bratrance. Je tedy zřejmé, že žalobce má vazbu na jiný členský stát a je proto pochopitelné, že má zájem na předání jeho azylové žádosti do tohoto státu, přičemž vydání rozhodnutí, na základě kterého má být předán k dalšímu azylovému řízení do Rumunska, je v rozporu s jeho zájmy a taktéž v rozporu s jeho právem na ochranu rodinného a soukromého života. V této souvislosti žalobce odkázal na Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, Listinu základních práv Evropské unie a také čl. 17 Nařízení. Následně žalobce namítal postup žalovaného v souvislosti s možností realizace tzv. Dublinského transferu do Rumunska z důvodu, že podle názoru správního orgánu zde nejsou důkazy o tom, že by v případě Rumunska docházelo k systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Žalovaný měl povinnost se důsledně zabývat zkoumáním situace v Rumunsku, sesbírat podklady, ze kterých je možné se se situací v Rumunsku obeznámit. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*)

Žalobce společně s žalobou *požádal o přiznání odkladného účinku žalobě* a jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 1.3.2018 č.j. 60Az 12/2018-24. Proti tomuto usnesení žalobce podal kasační stížnost a Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) usnesením ze dne 28.3.2018 č.j. 6 As 78/2018-19 kasační stížnost odmítl z důvodu nepřipustnosti.

Napadeným rozhodnutím ze dne 24.1.2018 č.j. OAM-2531/DS-PR-P12-2017 žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu za nepřipustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno; stát příslušný k posouzení podle článku 3 Nařízení je Rumunsko. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 19.12.2017 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a rozhodnutím Policie ČR č.j. KRPA-245947-18/ČJ-2017-040022 ze dne 20.12.2017 byl zajištěn podle § 129 odst. 1 a ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území ČR* (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce dne 27.10.2017 podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku.

V rámci správního řízení žalobce uvedl, že ze Sýrie odcestoval dne 15.8.2017 z důvodu války. Cestoval do Belgie za svým známým, později uvedl bratrancem. Ze Sýrie odjel na jeden a půl měsíce do Turecka, následně pokračoval do Řecka, přes Makedonii a Srbsko se dostal do Rumunska. Z Rumunska odjel v nákladním prostoru kamionu do Německa, ale byl zadržen policií na území ČR. V Rumunsku podal žádost o mezinárodní ochranu a pobýval zde asi měsíc v Temešváru, kde mu bylo poskytnuto průměrné ubytování. Rumunsko opustil kolem 16.12.2017 a již se tam vrátit nechce.

Žalovaný se v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný vycházel zejména

z dokumentu: „Informace OAMP Rumunsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 11.1.2017, který je součástí spisového materiálu. Na základě tohoto podkladu a informací zjištěných v rámci pohovoru došel žalovaný k přesvědčení, že žalobci nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zjištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a neshledal případné vycestování žalobce do Rumunska za rozpor s mezinárodními závazky ČR. Rovněž byla věc posuzována žalovaným i z hlediska obsahu čl. 3 odst. 1-2, čl. 7 odst. 1, čl. 8 odst. 1-4, čl. 9, čl. 10, čl. 11, čl. 12 odst. 1-4, čl. 17 odst. 1 i čl. 18 Nařízení ve vztahu k žalobci.

Správní orgán konstatoval, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v Rumunsku. Ze správního řízení jasně vyplynulo, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku jako v prvním ze států, který je vázán Nařízením a Rumunsko je tedy odpovědným členským státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení. Dne 28.12.2017 žalovaný požádal Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a dne 11.1.2018 obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23.2.2018 k žalobě mimo jiné uvedl, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo bez pochyb prokázáno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Rumunska jako prvním členským státem Evropské unie. Proto dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeno. Dne 11.1.2018 Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce a podle čl. 18 Dublinského nařízení žalobce převzalo zpět na své území. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci.

Žalobce v ČR žádost o mezinárodní ochranu nepodal, proto ČR rozhodovala pouze v omezených kompetencích, které jsou jí zákonnou úpravou umožněny. Z ustanovení z § 2 odst. 1 písm. d) zákona o azylu jasně plyne, že zákon o azylu upravuje řízení ve věci mezinárodní ochrany s odkazem na Dublinské nařízení. Dále podle ustanovení § 8 písm. c) zákona o azylu pak žalovaný rozhoduje v případech předání do příslušného státu, tedy v případech řízení podle Dublinského nařízení, pokud cizinec nepožádá o mezinárodní ochranu v ČR. K tomu žalovaný odkázal na Praktický komentář zákona o azylu (ISBN 978-80-7552-479-9).

Dále žalovaný upřesnil, že se otázkou příslušnosti Rumunska nezabýval pouze formálně, jak je mu kladeno za vinu, ale zabýval se jí stejně precizně, jako u jiných žadatelů o mezinárodní ochranu. Hodnotil veškerá kritéria, která je povinen hodnotit a v jejich zákonné posloupnosti a pokud následně shledal, že žalobci nesvědčí žádné z kritérií pro určení jiného státu, nepochybil. Také se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu pohovoru sdělil, a pokud v napadeném rozhodnutí nepodrobil vazbu žalobce na bratrance v Belgii, bylo to z důvodu irelevantnosti takové vazby ve vztahu k obsahu kritérií zkoumaných za účelem posouzení příslušnosti toho kterého státu. V této souvislosti správní orgán odkázal na rozsudek NSS ze dne 22.3.2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37. Žalovaný také uvedl, že nemá žádné informace a ani takové nebyly předloženy žalobcem o tom, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v rumunských azylových zařízeních v průběhu azylového řízení, jak tomu bylo např. jednoznačně v případě Řecka. Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný si navíc obstaral informace týkající se azylového systému v Rumunsku, z nichž neplyne, že by v

Rumunsku docházelo k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 24.1.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 23.2.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 24.1.2018 žalobci předáno dne 29.1.2018.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 *s.ř.s.* soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 *s.ř.s.*, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Dle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle čl. 3 odst. 1 Nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Dle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce Nařízení platí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Dle čl. 17 odst. 1 Nařízení se odchýlně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země

nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Podle čl. 17 odst. 2 Nařízení platí, že členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu, a který vede řízení o určení příslušného členského státu, může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.

Zdejší soud nejprve uvádí, že na aplikaci požadovaného čl. 17 Nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, č.j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“

Jelikož žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Rumunska, jakožto prvním členském státě Evropské unie, byly dány podmínky pro aplikaci čl. 3 odst. 2 první pododstavec Nařízení, dle kterého bylo primárně právě Rumunsko příslušné k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany s povinností ve smyslu čl. 18 Nařízení. Na základě uvedeného je proto Rumunsko příslušné k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a Rumunsko bylo rovněž povinné přijmout žalobce zpět na své území. Žalovaný dne 28.12.2017 požádal Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti a dne 11.1.2018 žalovaný obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Ohledně námitky týkající se toho, že žalobce má vazby v Belgii, se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, který uvedl, že není potřeba zkoumat vazbu žalobce na bratrance v Belgii z důvodu irelevantnosti takové vazby ve vztahu k obsahu kritérií zkoumaných za účelem posouzení příslušnosti toho kterého státu. Pro účely posouzení příslušnosti daného státu mohou sloužit pouze relevantní skutečnosti, tedy např. vazba na rodinné příslušníky ve smyslu ustanovení čl. 2 písm. g) Nařízení.

Další žalobní námitky uvedené v žalobě směřovaly k tomu, že v rumunském azylovém systému jsou systematické nedostatky.

Zdejší soud uvádí, že povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27).

Z žalobou napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že se žalovaný touto otázkou zabýval na straně 4-5, kdy zohlednil rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému. Úvahy žalovaného tedy mají oporu ve správním spise, jehož součástí je dokument „Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 11.1.2017. Ani soudu není z jeho úřední činnosti známo, že by v Rumunsku docházelo k systémovým nedostatkům.

Soud taktéž přihlédl k tvrzení žalobce v rámci pohovoru provedeném dne 24.1.2018, během něž žalobce ke svému pobytu v Rumunsku uvedl, že ubytovací podmínky byly průměrné, jednalo o velkou místnost, nebylo to nic moc; na pokoji bylo 15 postelí, ale osob tam bylo 10. Cílem žalobce byla Belgie, kde má známé. V Rumunsku se mu nelíbilo a odmítá se tam vrátit.

Soud nedospěl k závěru, že by obtíže žadatelů v Rumunsku, které představují bariéry v integraci a ztíženou materiální situaci žadatelů, dosahovaly takové intenzity, že by je bylo možné označit za rozporné s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen *Úmluva*) a čl. 4 Listiny základních práv EU.

K otázce systémových nedostatků se již vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen *ESLP*), lze vycházet z rozsudku ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, ze dne 4.11.2014. ESLP zde shrnul, že podle ustálené judikatury může k porušení čl. 3 Úmluvy dojít tehdy, existují-li oprávněné důvody domnívat se, že daná osoba může být vystavena reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu v přijímající zemi. Již z rozsudku *M.S.S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09, ze dne 21.1.2011, vyplynulo, že tzv. dublinský systém je postaven na tom, že respektování základních práv členským státem není nevyvratitelné. Soudní dvůr Evropské unie k tomuto již uvedl, že domněnka, že stát dublinského systému postupuje v souladu s čl. 4 Listiny základních práv EU, je vyvrácena tehdy, jestliže systémové nedostatky v azylové proceduře a přijímacích podmínkách dosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Pro případ přemístění dle nařízení Dublinu III. tak platí, že domněnka neporušení čl. 3 Úmluvy přijímacím členským státem může být vyvrácena tam, kde existují oprávněné důvody domnívat se, že osoba, která má být navrácena může být vystavena reálnému riziku zacházení, které je s tímto ustanovením v rozporu, v dané přijímací zemi. Stát, který rozhoduje o přemístění, přitom není vyvázán z povinnosti provést důkladný a individualizovaný přezkum situace dané konkrétní osoby. Důležité jsou tedy jak všeobecné podmínky přijetí, tak zvláštní situace dané osoby.

Vzhledem k individuální situaci žalobce, který je zdravým dospělým mužem, soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Rumunsku nepředstavuje porušení žalobcových základních lidských práv.

Soud na závěr uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Rumunsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné. Žalovaný neporušil žádná z namítaných ustanovení správního řádu, které navíc žalobce namítal zcela obecně a nijak nespecifikoval, v čem konkrétně spatřuje rozpor v jednání žalovaného s tímto zákonem a v čem mu mohla být způsobena újma. Současně s ohledem na výše uvedené nelze říci, že by rozhodnutím žalovaného byla jakýmkoliv způsobem poškozena práva žalobce na rodinný a soukromý život. Soud poznamenává, že žalovaný existenci žalobcových rodinných vazeb k jeho příbuzným nezpochybnil. V průběhu řízení před žalovaným však nevystaly takové skutečnosti, které by nasvědčovaly „výjimečnosti“ žalobcovy situace, ani případ vhodný zvláštního zřetele, proto soud v plném rozsahu souhlasí s odůvodněním žalovaného.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), jelikož žádný z žalobních bodů neshledal důvodným a plně se ztotožňuje s názorem žalovaného vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 28. srpna 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně